

La porta del balcó de l'ajuntament s'obrí, provocant un murmurí d'expectació entre el veïns que feia hores es concentraven a la plaça. L'alcaldeessa va demanar silenci i un cop la gentada va callar va dir: "Els tribunals ... ens han donat la raó ! Per tant...", però la gent ja no l'escoltava. Tot eren abraçades, barrets a l'aire i ballarugues als compassos de la banda municipal de música. La celebració va durar fins a altes hores de la matinada amb sardinada i castell de focs inclosos. L'alegria era lògica. L'aerogenerador donaria autonomia energètica a la petita vila. Era una reivindicació que feia anys que rodolava pels jutjats, allargant-se desesperadament a causa dels entrebancs que hi posava la Companyia Elèctrica Fiatlux, que tenia el monopoli de la producció i subministrament de l'electricitat a tota l'illa. Els directius de la Companyia veien en la petició de la petita vila un exemple que podrien seguir les altres poblacions. Els arguments presentats per la vila de Venfort bé servien també a les altres poblacions. Es fonamentaven en el testament de la baronessa Ervígia de Castellfort, senyora feudal de l'illa, redactat l'any 1638 i servat a l'Arxiu Nacional. Entre d'altres clàusules, una era la que donava raó a Venfort: *Elementa autem a deo creata sub mea iurisdictione sunt, ut aqua fluminis, aqua pluvialis, sol et ventus, quae do ad fruendum subditis meis, mundus autem mundus est.*

"(...) i són de la meva jurisdicció els elements creats per Déu, com són l'aigua del riu, la de les pluges, el sol i el vent, els quals cedeixo per al seu gaudi als meus súbdits, mentre el món sigui món."

Un matí tardoral arribà una caravana de camions que transportaven les peces gegantines del molí eòlic. Quatre operaris van necessitar quatre dies per

al seu muntatge. El diumenge, un cop enllestida la feina, la totalitat dels veïns es reuniren a l'entorn del gegantesc aparell, amb visibles mostres d'emoció. L'alcaldeessa va pronunciar un encès pregó celebrant l'aconseguida independència energètica. A continuació, després d'un llarg aplaudiment, el cronista oficial de la vila va fer una lloa a l'obra de la Baronessa Ervígia de Castellfort, a la qual titllà de pionera contra la globalització i el monopoli de les energies. En acabat, el mossèn de la parròquia va espargir aigua beneïda sobre la base del molí. Fou llavors tan sols una anècdota que temps més tard haurien de recordar els vilatans amargament, com el primer senyal de la tragèdia. Les gotes d'aigua, al contacte amb el metall, van petar com volves de pólvora, emetent una forta sentor a sofre. El mossèn es va persignar pres d'un malèfic presagi i cercà l'alcaldeessa amb la mirada . Però la banda de música ja tocava pasdobles que la gent ballava entusiasmada, inconscient del perill que s'havia instal·lat a la vila.

Els primers mesos, Zèfir, que es com s'havia batejat l'aerogenerador després d'una enquesta entre els escolars de Venfort, va complir perfectament la seva missió. Les pales remaven al vent i el convertien en l'electricitat que consumien les llars, els fanals dels carrers, l'ajuntament, l'escola, el casal de la gent gran, el petit poliesportiu... Fins que un dia, sense cap raó tècnica evident, va deixar de funcionar. Molts veïns s'atansaren a l'ajuntament demanant explicacions i alguna solució ràpida. L'hivern era dur i el fred s'anava apoderant dels edificis. A les cases no es podia cuinar i més d'una persona gran havia ensopegat als carrers per manca d'enllumenat. Els operaris de l'empresa del molí eòlic van trigar tres dies en aparèixer, que van resultar un calvari pels habitants de Venfort. Després d'hores de comprovacions , van arribar a la conclusió que

no existia cap fallada en els mecanismes de l'aparell. No se'n sabien avenir. Aviat va córrer el rumor que es tractava d'un sabotatge de la Companyia Elèctrica Fiatlux. Algú parlava de presències estranyes dies abans de la fallada, siluetes negres que oronejaven al voltant de Zèfir. Un brogit estrident des de les alçades va fer que molta gent mirés cap el cel. Una bandada d'ànecs salvatges volava en direcció al sud, en cerca de latituds més càlides. Va ser just quan passaven prop de les pales, que el mecanisme, inexplicablement, s'engegà. El moviment circular va crear un corrent d'aire amb una força centrípeta que engolia les aus. Durant uns instants d'horror, la gent aplegada al voltant del molí va assistir a un banys de plomes i sang entre crits esfereïdors dels ànecs que es veien atrets mortalment cap a les pales. Acabat l'holocaust, cobert de regalims sanguinolents, Zèfir seguí funcionant i de nou l'electricitat arribà a la vila. L'incident va anar oblidant-se amb el pas dels mesos.

L'estiu ja s'instal·lava. La canalla havia acabat l'escola i omplia de jocs i rialles els carrers i la piscina de Venfort i la brigada municipal ja preparava l'envelat de la festa major. Però el matí del dia assenyalat pel sarau, Zèfir aturà les pales. El secretari de l'ajuntament telefonà immediatament a l'empresa constructora del giny. Una senyoreta molt amable informà que essent temps de vacances anaven curts de personal i el que encara estava de retén estava a l'altre extrem de l'illa i en tenia per dies. De res van servir les súpliques del secretari explicant que estaven en plena festa major i que aquella nit havia el ball de gala. A l'altra banda del telèfon la veu femenina es desfeia en lamentacions insistint en la impossibilitat de fer la reparació aquell mateix dia. Però el secretari ja no escoltava tot i tenir l'aparell enganxat a l'orella. Des de la finestra del despatx va sentir els trets d'escopeta dels caçadors del poble obligant a aixecar el vol a un

estol de guatlles que s'estava entre les tiges tallades d'un camp de blat. A algú se li havia acudit repetir l'escena dels ànecs. Però les guatlles passaren il·leses entre les aspes. Una colla de gossos dels caçadors empaitaven les aus lladrucant i quan estaven a tocar el molí, de sobte, amb un so ronc i aterridor, es posà en marxa trinxant els quissos de manera atroç, davant l'astorament i la basarda de la gent que veia aquell espectacle dantesc. En un gest d'impotència i ràbia un dels caçadors escopetejà Zèfir i fou seguit pels altres amb una pluja de bales. Però el molí seguia impertèrrit el seu mortal moviment circular, de nou banyat de sang.

Aquella nit, tot i dur-se a terme el ball, surava en l'ambient una certa intranquil·litat entre els veïns. Es percebien mirades fugisseres en les parelles de ball, cap a Zèfir, omnipresent a la vista des de qualsevol lloc del poble. L'endemà, el mossèn demanà a l'alcalde que reunís els regidors i l'anessin a trobar a la rectoria, perquè tenia quelcom important a compartir sobre Zèfir. Però en arribar el despatx parroquial tenia la porta tancada i ningú atenia al timbre. Van dirigir-se cap la vivenda. La germana del mossèn estava intranquil·la. Explicà que de feia dies que el capellà estava com enfebrat dient coses horribles i a voltes inintel·ligibles sobre el molí. Passava hores resant de genolls davant de l'altar i aquell matí, ben d'hora, sense dir-li res va sortir de casa amb un crucifix i la relíquia de santa Rita, (un tros de l'estella que Crist li clavà al front), que comprà la baronessa Ervígia a l'abadessa del monestir de Cascia, on reposava el cos de la santa.

El grup, apressat, es dirigí cap el molí eòlic. El carreró estret pel que transitaven anava fent corba fins que desembocava de ple a la plaça on estava instal·lat Zèfir. El cos del mossèn estava fet trossos, enganxats a les aspes que feien el

seu recorregut mortal. Es feia impossible, i més en aquells instants d'estupefacció en què estava l'alcalde i els acompanyants, distingir les diferents parts de l'anatomia del dissortat sacerdot. Estranyament, als passar davant del terra una de les pales van caure el crucifix i la relíquia de santa Rita. El terror va sobrevolar les cases i carrers de Ventfort al córrer la notícia de la cruel mort del sacerdot. Aquella mateixa tarda, reunit el consistori d'urgència, va entrar a la sala de juntes la germana del finat amb una carta escrita pel seu germà i que havia trobat a la taula del despatx. El seu contingut no va fer més que reforçar la macabra hipòtesi de l'alcalde i alguns dels regidors. Zèfir funcionava amb sang. Necessitava l'ofrena de la sang a canvi de produir l'electricitat que la vila necessitava. Com un antic déu asteca assedegat de l'elixir roig de la vida. Van prendre la decisió d'inhabilitar l'aerogenerador, però va ser en debades. A més de la impossibilitat tècnica dels enginyers de l'empresa constructora per desconectar els circuits, dues vegades que es van enviar tècnics a solucionar el problema, van ser engolits per la força centrípeta de les aspes i els operaris reduïts a masses sanguinolentes.

Es va provar d'oferir regularment animals per saciar Zèfir, però havia tastat la sang dels humans i es negava a funcionar. Es va fer un referèndum entre els veïns de Ventfort. Es demanava sí o no a la possibilitat de retornar a l'antic subministrament elèctric de la Companyia Elèctrica Fiatlux. La negativa va ser aclaparadora. Eren gent orgullosa, no volien fer marxa enrere, ni perdre aquell privilegi secular de ser els amos dels elements naturals. A partir d'aquell dia, cada any es duia a terme un sinistre sorteig entre els veïns de Ventfort, sense distinció d'edat, sexe, professió. El designat per l'atzar era immolat en sacrifici a

Zèfir, que agraït futejava el vent proporcionant l'energia que havia esclavitzat la vila.

